

Nieuwe gedichten

JAN ELEMANS

Het loopt af

Moeder
leest niet meer
berust vader.

De winden
zijn uitgewaaid
om haar rotsen.

In de vensterbank
ligt haar bril
al op zijn rug,
met de pootjes omhoog.

Erfelijk ritueel

Toen
moeder dan eindelijk
gestorven was
haar ogen dicht gedaan
heeft vader de klok
met haar bruidskrans
op de wijzerplaat
stilgezet.

In onze streek
een algemeen gebaar
erfelijk ritueel
eerste daad die je deed
als het was gedaan.

Temps vécu

Ik herinner me moeder
aan de andere kant
van de tijd
tussen ons.

In een Landschap groener
in een winter witter
in een zomer warmer
in een gezin groter
in een kerk voller
in een gemeenschap braver
dan nu. Nu

geloof ik niet meer
in de hemel. En laat dat
nu het enige zijn geweest
dat ze had.

Zes kwatrijnen over personen

Antoon C

Van hem heb ik geleerd het echte lezen
de stoere schoonheid proeven van de taal,
de taal van ons Brabanders allemaal.
Hij was de vader. Wij nog steeds zijn wezen.

Clara E

Van Clara Eggink leerde ik verzen lezen
als roerselen van een beschadigd hart
gebonden vormen in zichzelf verward,
en toch zo vrij als ik ooit wilde wezen.

Gerard R

Verbeeld je dat geen ezel er nog was,
dat zachte dier: hoe droevig het gemis;
nòg droeviger nu Gerard niet meer is,
al moest ik lachen toen ik hem herlas.

Dummer A

Al wat ik dacht en denk is slechts het scheppen
van de zee in een kuiltje in het zand
en moegespeeld uiteindelijk beseffen:
heel 't leven maar een dagje aan het strand.

De Heer JC

Zijn vader timmerde, zelf nooit een vak,
betweter, praatjesmaker, en dat stak,
en nu zo lang al aan dat hout gehecht
en nog niet dood en 't laatste woord gezegd.

D

Op 't einde van mijn levensweg gekomen
denk ik die veel te weinig dacht aan Dante:
genoot hel en vagevuur van alle kanten;
vrees aan de hemel niet meer toe te komen!

Vijf kwatrijnen over vroeger bij de Norbertijnen

De dichter, zeg maar blind en doof en 80,
nog steeds die vrome jongen van weleer,
keert met het ouder worden vaker weer
naar de abdij, aldaar hun doen indachtig.

Tot in oktober kan ik niet vergeten
mijn wit konijn dat ik toen achterliet,
wordt elke dag wat kleiner van verdriet,
met Kerst weer thuis er heerlijk van gegeten!

In elke cel onder het bed een pot,
de onderkant van het mystiek geluk;
de broeder die de pot leegt noemt men buk:
zelf zuiver doet hij 't vuile werk voor God.

Nog voor ik intrad ben ik uitgetreden;
nog eer dan ik heeft vader-abt gezien
dat ik de Heere nog het beste dien
met ook een kruis: door in de echt te treden.

Mijn laatste wil: dat ze me niet verbranden.
Een pinksternakel voor zijn Aangezicht,
bewoog ik bloem en bladwerk in zijn Licht,
hij was mijn Grond, dáárin wil ik verzanden.